

Zorica Pogrmić¹, Bojan Djerčan^{*}

^{} University of Novi Sad, Faculty of Sciences, Department of Geography, Tourism and Hotel Management, Novi Sad, Serbia*

URBAN DEVELOPMENT OF PYONGIANG UNDER THE INFLUENCE OF JUCHE IDEA

Abstract: In the Democratic People's Republic of Korea (DPRK), urban planning and urban architecture reflect the interest of the working class. The goal for the working class was to develop a specific type of urban planning, as a result of which the DPRK introduced a socialist model of urban planning. Until the beginning of 1970, the DPRK depended on the influence of the USSR, it wanted to go beyond that framework, especially in the field of urban planning and architecture. In the early 1970s, Kim Il-sung presented the thesis of Juche's idea, which encompasses all aspects of society. During the 1980s, Pyongyang was promoted to the world as the socialist capital of the world. However, in the 21st century, Korean architecture has noticed many changes compared to the past. In addition to remaining faithful to rationality and monumentality, social differences were given to special groups. Since the arrival and rise of Kim Jong-un to power, the newly built parts of Pyongyang are reminiscent of the physiognomy of capitalist cities.

Key words: Pyongyang, Democratic People's Republic of Korea, Juche idea, urban planning, urban development

¹ zorica.pogrmic@dgt.uns.ac.rs (corresponding author)

Introduction

Pyongyang has a very important historical significance, especially in the Democratic People's Republic of Korea (North Korea). It was the central historical city of the Korean Peninsula and from today's perspective it also has an equally important significance. During Japanese colonization, it served as a source of military power for the Manchurian region. During the Korean War, there were mass air strikes on Pyongyang and it was practically destroyed, and then it was rebuilt through a socialist project of urban recovery. From a historical perspective, there have been many changes in the function and structure of the city since the division of the Korean Peninsula and the introduction of socialism. A historical overview was presented and great changes in the urban space of the city and the construction of new monumental public buildings were pointed out.

This paper discusses how the historic city of Pyongyang was transformed into a socialist city under the influence of the Juche of the socialist idea in the national form. When the role and importance of the city in the North Korean society is focused, a very special and unique understanding of this issue is imposed. The physiognomy of cities is the main one magnificent and spectacular because it is a new nation with an alliance and the united power of the workers, which is expressed through architecture. Recently, Pyongyang has been focusing its efforts on the construction of new residential areas, and these actions are aimed at increasing, facilitating and accelerating the process of urbanization.

The paper discusses social ideology and its main principles, and also sets out a new perspective on Pyongyang's urban planning in the twenty - first century. Pyongyang is a large city and from an economic perspective and a living standard perspective there is a disparity compared to other cities in the state. Although it follows the urban planning of socialist cities, Pyongyang is characterized by a certain uniqueness. The city could also be a linear type of city, but could include self-sufficient living zones in residential areas. However, with the expansion of its size, it became difficult to maintain the existing structure of the city. In the initial phase, Pyongyang was conceived as a modern urban center with a million inhabitants, but by the 21st century, the number of inhabitants had almost tripled to 3 million, and thus new city development projects were realized.

This paper covers the period of urban development since 1945, when the Korean Peninsula was divided into two states, the Democratic People's Republic of Korea and the Republic of Korea with two different systems, socialism and liberal democracy. The influences of different systems were also reflected in the urban planning systems of the two countries. Therefore, the paper presents a review of the historical development of the city before and during the period of Japanese colonization (1910-1945) when the system of modern urban planning was introduced. Despite the activities of the Korean Ministry of Unification and the beginning of the development of the tourism industry, the Democratic People's Republic of Korea is still one of the most closed countries in the world, and thus Pyongyang, the capital, remains under a veil.

The main goal of the research is to determine, perceive and scientifically explain the geographical, historical and geopolitical characteristics that influenced the urban development of Pyongyang. The primary scientific goal of the research is to identify the most significant historical and ideological factors that conditioned the transformation of the studied city. The ultimate goal of the research is to indicate the potentials and

limitations of the further urban development of Pyongyang, and on that basis to determine in which direction its future development should be directed.

Material and methods

Given the specificity of the set goals, the methodological commitment in the paper is in the function of the title of the paper. The research in this paper included three basic phases - collecting available scientific literature on DPRK and its urban development as well as on urban planning of socialist cities, detailed and systematic cabinet work on classification and generalization of materials, as well as defining final scientific conclusions, with textual and graphic design work. The scientific methods of geography and its close discipline were used in the research, in order to arrive at a complex approach to the studied space.

Taking into account the complexity of the problem, several methods were used in the paper. When studying the urban development of Pyongyang, the basic approaches are chronological and genetic-systemic. Within the methodological apparatus, the dialectical and statistical-mathematical method were used as general scientific methods, and the cartographic, historical, comparative, analysis, synthesis, descriptive and generalization methods were used as special scientific methods. The application of general methods is of particular help in determining and studying the connections and conditions of the geographical, historical, and ideological aspects of Pyongyang's urban development. Using the dialectical method, as a general method of scientific knowledge, the presented urban region is explored and understood as content-material, causal-consequential and temporal-spatial, geographical and territorial development geographical content. By applying the statistical-mathematical method, the state of geographical phenomena in Pyongyang, their changes and tendencies of further development were quantified. This method has found application in the collection, presentation, analysis and interpretation of numerical indicators that analyze research changes.

Due to the complexity, scope and systematic nature of the research process, the study of Pyongyang's urban development required the introduction of special scientific methods. The cartographic method has found application in researching and displaying the position, layout and size of architectural objects in the city of Pyongyang. The cartographic method was used in all phases of the research, since it is closely related to the geographical one. The attachments shown were made using satellite imagery from www.earth.google.com in Adobe Illustrator CC 2019. The historical method explains the significant Pyongyang in the past, especially when it comes to the origin and development of settlements.

With the help of analysis as a method of scientific research, the studied space is mentally analyzed and recognized on the basis of its constituent parts and their functional connections. With the help of the method of synthesis, the elements separated for the needs of the analysis are merged into a harmonious whole, which only as such can exist in the geographical space. The descriptive scientific method was applied in all phases of the study, to present the scientific results obtained by analyzing the available literature.

Generalization as a complex methodological procedure, which represents a mental transition from individual and special to general knowledge, aimed to highlight important elements in the spatial structure of Pyongyang of special and special significance, special

significance and special significance of special significance and special significance. In that way, the most concrete conclusions about the influence of the socialist idea on the urban development of the city were reached.

Results and Discussion

Historical background

Pyongyang is the capital and largest city of the Democratic People's Republic of Korea and has dominated the northwestern part of the Korean Peninsula for a long history. Pyongyang is based on flat land; the name of the city comes from the Korean-Chinese character *pyongang* which means flat ground.

Many large cities have a legend related to its origin, it is linked to the year 1122 BC, although the period of the founding of Pyongyang is linked by historical sources to the 5th century BC. According to legend, the city was founded by the god Tangun, the son of the sun god and wolf. North Korean authorities reportedly found Tangun's tomb in 1993 (Tangun: Founder-king of Korea, 1994). Archaeological excavations in the mid-nineteenth century in the Pyongyang area revealed the settlement of Kumtan-ni, which dates from the Mumun period (850-550 BC) (Yeungnam Univeristy Moseum, 1999).

The city of Pyongyang was formed around the old Anhak Palace, on the east side is the Taedong River, on the northwest side is the Pothong River. The historic city of Pyongyang was for many years the capital of the Goguryeo dynasty (37 BC-668 AD). During the fifth century, the capital Goguryeo was moved to Pyongyang (427-668) (Em et al., 2021), with the development of the Anhak Palace at the foot of Mount Taesongsan (Beckwith, 2009). The city was then conquered several times, in 1593 by the Japanese, the Manchurians in the early 17th century and finally from the Japanese Imperialist Empire from 1910-1945 years (Springer, 2003).

Period of Japanese colonialism (1910 - 1945)

During the period of Japanese colonial rule, the Joseon District Planning Act was passed in 1934, the first modern law on urban planning on the Korean Peninsula (Yang & Kwack, 2014). At the center of Japanese planning in Pyongyang was the railway station and the traffic arteries that depart from it. Fundamental changes in Pyongyang were caused by the construction of the Kyongi Line (Nakano, 2007). With the urban development of Pyongyang, the city's roads are connected to the railway station. Administrative buildings of the Japanese colonial administration were built along the mentioned road.

There was a coal mine near Pyongyang, so a strong industrial location was formed in the city. With the Sino-Japanese War, it served as an industrial and war site. The urban landscape was characterized by industrial zones with coal and oil storage facilities to supply Japanese troops in Manchuria. One of the key factors for the urban transformation of the city was the project of transformation of the river flow and the coast of Pothong. Urban planning during this period was a means of keeping the Korean Peninsula under Japanese rule (Pogrmic et al., 2020).

Administrative division and zoning of the city

Pyongyang was considered an ideal socialist city by other socialist countries when it was first rebuilt during the 1950s. Pyongyang provided an experimental field in which socialist architects tried to apply their ideal urban structures in reality. After the Korean War (1950-1953), the reconstruction of Pyongyang provided planners with a rare opportunity to create a new structure of the city from scratch. Therefore, in order to fully understand Pyongyang's urban structure, it is necessary to first consider the broader context of the socialist city model, its historical context, and how it differed in key ways from the capitalist city model. Pyongyang's current urban space can be broadly divided into Central Pyongyang, Eastern and Western Pyongyang. Pyongyang is divided into 18 administrative units (kyuok) and 2 districts (kun) (Dormels, 2014). Central Pyongyang is the historic core of the city between the Taedong and Pothong rivers. It includes 8 districts, it is the most densely populated part of the city where more than 40% of the population lives on only 4% of the area (Em et al., 2021).

Pyongyang is a linear city in which public and residential buildings are arranged along the main street. The linear structure of the city led to the visualization of significant buildings and monuments and enabled their easy observation in space. Although over time the initial urban concepts of social utopians have undergone significant changes, as common, in this current in urbanism the basic characteristics stand out: low population density versus overpopulation, healthy environment instead of polluted, ideal urban type solutions instead of chaotic, collective instead of individual housing (Fisher, 1963).

According to the number of city cores, Pyongyang belongs to the group of polycentric models of cities. Polycentric models of cities, instead of just one, rely on the development of several primary centers, within the same city. In order to reduce urban disparities, a spatial planning unit – a microrraion - was introduced. Within each neighborhood, functions such as production, education and entertainment have been formed. The basic unit of the microrraion is a housing unit of collective housing with a school, medical institutions, shops. A green belt has been provided between the microrraion in order to create a space for recreation (Yim, 2019).

Pyongyang development after the Korean War

By 1953, the entire Democratic People's Republic of Korea had been destroyed, and most buildings in large cities had disappeared (MacDonald, 1986). According to demographic estimates, about 552,000 people lived in Pyongyang at the end of the bombing (KDI Review of the North Korean Economy, 2013). After three years of fighting in the Korean War, the DPRK began rebuilding its cities through a reconstruction plan from 1954 to 1956 (Armstrong, 2009). During this period, several socialist countries supported the reconstruction of cities by providing resources as well as technological assistance.

Based on the 1953 Master plan, which reflected the ideals of socialist urban planning, Pyongyang was planned as a city with a population of millions, and the city plan included socialist concepts of city construction. In order to accelerate the reconstruction, strong political ties were maintained with the countries of the Eastern Bloc (Lee, 2016). The DPRK leader and urban planners envisioned this renewal as an opportunity to build a socialist utopia of the capital (Park, 2016; Lefebvre, 1992). Allies have carried out numerous reconstruction projects, although socialist states have been rebuilding since the

devastation of World War II. Thanks to the help of socialist countries, the growth rate of the DPRK economy during the 1950s and 1960s surpassed the economic growth of Republic of Korea (South Korea) in the same period (Chung, 1974). Most of the financial aid came from the USSR (292.5 million rubles) and the People's Republic of China (258.4 million rubles) (Armstrong, 2005). Most of the industrial reconstruction in Pyongyang was carried out by Soviet experts (Armstrong, 2009). DPRK cities had several characteristics such as planned urban land use and planned urban construction according to the principles of social equality and hygiene (Bater, 1980).

Pyongyang's spatial structure has changed several times in line with political changes. The first change is related to the first urban plan of Pyongyang presented by the Master plan. In the first urban plan, Pyongyang is structured as a city with several urban cores. Several different symbolic spaces are evenly distributed throughout the city and each of them becomes the core of a certain district. Also, a green zone is planned between the microrail and between the districts, thus preventing the expansion of the district. This distribution of districts is mainly done in order to maintain the appropriate size of the city and to prevent social differentiation that may result from marked development in different areas. At the same time, each distributed central square functions as a symbolic space that testifies to a centrally controlled society.

In the first years of the renewal, Korean planners were under the greatest influence of the USSR (Armstrong, 2015). Accordingly, the reconstruction of Pyongyang was based on the knowledge of foreign experts and the experience of the reconstruction of Moscow. Therefore, Pyongyang's new plan had similar characteristics to Moscow's post-war reconstruction plan. Common characteristics lie in the purpose of urban land for the construction of socialist housing blocks with collective facilities such as post offices and shops, which would be separated by green areas - parks (Bater, 1980). The master plan envisions the construction of wide boulevards that would connect residential zones and industrial districts for the metal and textile industries. The emphasis in the early phase of construction was placed on the construction of public squares, museums, theaters (Schinz & Dege, 1990).

In the 1960s, Kim Il-sung ordered the redevelopment of Pyongyang's architectural strategy. Unlike the 1950s when development was more focused on infrastructure reconstruction, the new wave of development focused on widening larger boulevards and building tall apartment buildings along the boulevards, large civic and cultural buildings, symbolic statues and squares.

In the socialist state, urban planning is focused on ideology, a strong axis of ideology is placed in the center of the city and forms symbolism. The main socialist buildings and symbols are located in this area, and there is also the main square, Kim Il-sung Square. Juche Tower, which is a symbol of the Juche ideology, is located directly across the river from the square. Together they create the main axis of symbolic spaces. Moreover, additional symbolic buildings and statues were deployed throughout Pyongyang to serve as physical sites for the propaganda of socialist ideology. The first priority of DPR Korea's urban planning is the square, the center of political and cultural events. Pyongyang's most representative square is Kim Il-sung Square. The total area of the square is 75,000 square meters (Bradley, 2006). With its construction in 1954, Kim Il-sung Square became the physical and spiritual center of the city (Ouellette, 2020).

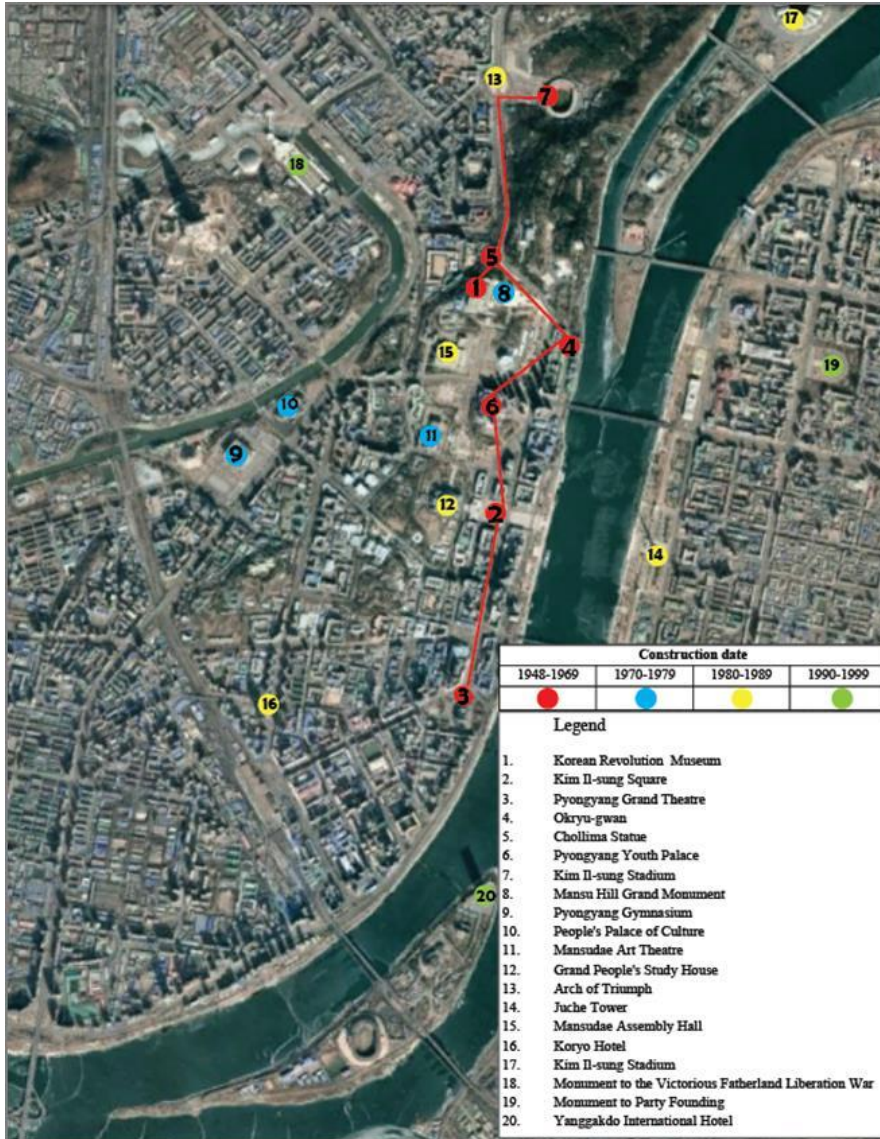

Fig. 1. Stalin Street (Sungri Street) the main urban axis; periods of construction of architectural structures and monuments of Pyongyang

Along the eastern border of the square, Stalin Street (Sungri Street) was formed, which formed the main urban axis of the city. The north end of the street ended with the Sino-Korean Friendship Tower (1959). At the southern end of the street, the Pyongyang Grand Theatre was built in Pyongyang (1960). On the bank of the Taedong River, on the embankment, near the Okryu Bridge, the Okryu-Gwan Restaurant was built (1960). Okryu-Gwan was built in a traditional architectural style with curved roofs (Hoare & Pares, 2005). A large number of sculptures is also a significant element of urban space. Among them are some related to the Korean War, while others show the power of socialism. The statue of Chollima (1961) represents two female figures, one of whom is a

factory worker and the other a woman from the village holding a bundle of rice in her hands, which are on a horse (Kim, 1983).

Pyongyang's spatial structure has changed for the second time in line with the country's political changes. The change followed in the early 1970s, when the political regime broke off relations with the socialist states. After the death of Joseph Stalin (1953), the DPRK political regime achieved additional independence from the Soviet Union (Armstrong, 2005). Numerous locations have changed their names from the period of the post-war reconstruction of the city. The name of Stalin Street was renamed Kim Il-sung Street, then Victory Street - Sungri Street (Lee, 1980). After the ideological conflicts with the People's Republic of China, the state began to look for a new direction in the development of the socialist idea. Kim Il-sung then presents the Juche idea (the idea of self-sufficiency) which is independent in all areas including economics and politics (Lee, 2016). Then a new ideology of Juche was presented through the city. Urbanization, which is the result of Juche's idea, has several specific characteristics. DPR Korea's way of planning cities provides a sense of order and cleanliness. The goal of urban planning of the city is to create a monumental impression on the observer. Also, the speed of construction is valued, because in the shortest possible time, DPR Korea starts construction processes and produces qualitative and quantitative results. The speed of construction during the seventies showed the superiority of the system. On the one hand, urban planning in DPR Korea reflects the universal principles of the city, but on the other hand, it is based on the principle of Juche idea. According to the law on urban planning of the DPRK of Korea, the so-called "Comprehensive urban plan", the subject of the urban plan is housing, public space, public buildings, memorial buildings, plateaus, streets, telecommunications, public transport facilities, sewage facilities, snow collection, heating plants, city parks (Kim, 1992). City planning contains a detailed urban construction plan and is divided into phases. City plans represent long-term development plans expected over a period of up to twenty years (Kim, 1994).

In the seventies and early eighties of the twentieth century, in connection with the introduction of the Juche idea, a large number of monumental buildings and monuments were built in order to glorify the new idea. As a result, monuments were built at the revolutionary and historic war sites in Pyongyang. Representatively, Kim Il-sung, 60, in 1972, ordered the construction of the Mansu Hill Grand Monument, then the tallest in the world. After his death, Kim Jong-il's successor continued to build the monument. After the death of Kim Jong-il (2011), his statue was added to the monument (Jeon, 2016). Buildings built during the 1970s include the Pyongyang Gymnasium (1973), People's Palace of Culture (1974), and the Mansudae Art Theater (1976) (Kim, 2014).

During the 1980s, Pyongyang was promoted to the world as a city with socialist art further strengthened by Korean national elements. During this period, the symbolism of Pyongyang was further strengthened by elements of the Juche idea. In the mentioned period, the Juche Tower (1982), the Arch of Triumph (1982), and the Grand People's Study House (1982) were built. The tower of Juche's idea was erected in 1982 on Kim Il-sung's 70th birthday. The tower consists of a base on which there is a tower (tower) 170 meters high and consists of 25,550 stone blocks, each of which represents one day in the life of Kim Il-sung. At the top of the tower is a socialist torch. A socialist statue of three figures was placed in front of the tower. The first figure represents a farmer carrying a sickle, the second figure represents a worker carrying a hammer and the third figure

represents an intellectual carrying a brush (Harris, 2007). In the same year, the Arch of Triumph was erected, the height of the triumphal arch is 60 m, width 50 m. The two pillars are engraved with the gold numbers "1925" and "1945" symbolizing the year when Kim Il-sung left his hometown at the age of 14 to take part in the liberation of his country from Japanese occupation, and the second year symbolizes victory in World War II (West, 2011). Comparing the post-war process of reconstruction of Pyongyang and Seoul, it is noticed that a large number of residential, industrial and sports facilities were built due to competition. An example is the construction of a stadium in Pyongyang - May Day Stadium (1989), which was raised from prestige in relation to the Olympic Stadium in Seoul (1988).

After the collapse of the Soviet Union and the countries of the Eastern Bloc, the death of Kim Il-sung in 1994, the country suffered negative economic growth. Kim Jong-il is pursuing a policy of opening the state to escape economic isolation. Expressing the superiority of the socialist system, a monument to the Monument to Party Founding was erected (1995). It was built in memory of the 50th anniversary of the founding of the Communist Party, and was erected in the eastern part of Pyongyang. The monument consists of a concrete sickle, hammer and brush that symbolize farmers, workers and intellectuals. The belt around the monument is made of plates whose number symbolizes the date of birth of Kim Jong-il (Randall, 2005).

The main axes of the urban landscape include the central axis - it is the axis of political ideology that connects the Grand People's Study House (1982), Kim Il-sung Square (1954) on the right and the Juche Tower (1982) on the left bank of the Taedong River. The axis of the subcenter connects the Museum of the Korean Revolution (1948), the Mansu Monument (1972) on the right and the Monument to the Founding of the Party (1995) on the left bank of the Taedong River.

The Kumsusan Mausoleum, better known as the Kim Il-sung Mausoleum, was built in the northeastern part of Pyongyang. It is located on the route of the main urban axis of the city - Sungri Street, which leads all the way to the Sino-Korean Friendship Tower (1959), then to Kim Il-sung University (1946). The mausoleum was originally the residence of Kim Il-sung from 1976-1994 (Joinau, 2014). After the death of Kim Il-sung (1994), the residence was renovated into a mausoleum (Burdick, 2010). The choice of the location and object of the mausoleum is symbolic, namely Kim Il-sung rests on the place where he performed the function of president for life, which symbolically indicates his title of Eternal President of the DPR of Korea.

Pyongyang advocates the appearance of a socialist, revolutionary city and an industrial city in the "park". In addition to integrating nature into the architectural formation, the architectural formation should also be harmonized with nature. Workers value more an architectural space that incorporates nature and that harmonizes well with nature, and they demand such an architectural formation. Involving nature in the architectural space and their harmonization is very important for providing people with more interesting and active living conditions (Kim, 1991). By studying commercial satellite images, the urban structure of Pyongyang has a high percentage of green space, considering that it is an industrial city (Kim, 2014). Mansudae Fountain Park is an example of green space in the city. In the park there is a pond, several fountains of different types, rocks and waterfalls. "In that park, you can always hear the laughter and

songs of the working people of the capital. It is a microcosm not only of the beautiful landscape of our country, but also of the happy life of our people" (Kim, 1991, 143-144).

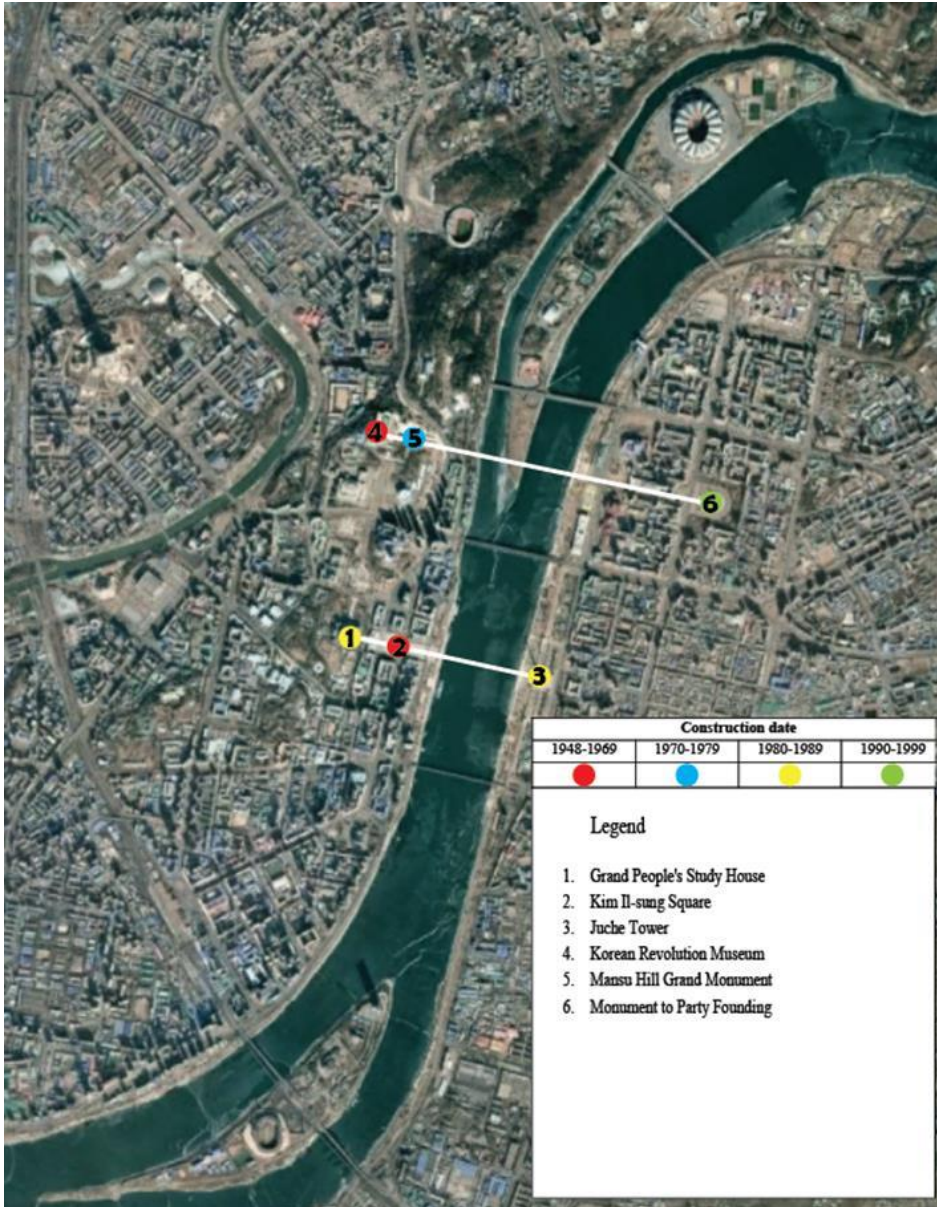

Fig. 2. Central urban axis and subcenter axis; periods of construction of architectural buildings and monuments of Pyongyang

In order to form a street in accordance with the requirements of Juche's idea, it is necessary to form three dimensions: buildings that should face the street, the density of buildings should be ensured by rational use of available space when creating lawns, and buildings should be located so that they are comfortable for viewing from all directions

(Kim, 1991). Buildings should be located freely and in a variety of ways to ensure three-dimensional street quality. The three-dimensional formation of the street enables the organization of suitable connections for housing functions, gives a feeling of magnificence through the overlapping rows of buildings and encourages modern taste through openness and depth (Kim, 1953). During the formation of Kwangbok Street, a large variety of shapes was adopted for the apartment blocks as the main unit of the composition, such as a cylinder, windshield, polygon, letter S and steps, which were combined on buildings such as Pyongyang Circus (1989) and Kwangbok department store (Kim, 1991).

Pyongyang's urban development in the 21st century

In the 21st century, North Korea is still unable to overcome the limitations of the socialist economy. The economic burden is increasing day by day through nuclear development and military spending. However, Korean architecture has seen many changes compared to the past. In addition to still radiating rationality and monumentality, social differences given to special groups are noticeable. Since Kim Jong-un's rise to power, newly built parts of Pyongyang, such as Mirae Scientist Street with the Galaxy Tower and Ryomyong Street are reminiscent of the physiognomy of capitalist cities. There are several signs of transformation of the socialist microrraion in Pyongyang. Instead of repeating the same design of residential buildings, buildings of unique design are being built and more space is dedicated to commercial facilities, while at the same time the number of schools and parks in microrraion is decreasing. Urban changes followed the separation of the privileged class with a large amount of capital (Yim, 2019).

The Ryugyong Hotel is one of Pyongyang's main urban attractions. It is built of reinforced concrete walls and monolithic floor foundations (Taskov et al., 1992). The building is 330 meters high and contains 105 floors. Construction of the hotel began in 1987, and the scheduled completion date was Kim Il-sung's 80th birthday (1992). The foundation of the hotel was completed in 1992, when construction was suspended due to the economic crisis.

Under the constitution, DPRK provides for free medical treatment. Medical facilities are mainly concentrated in the area of East Pyongyang (Ministry of Unification, 2005). In early 2020, Kim Jong-un announced the opening of Pyongyang General Hospital by October 10, when the 75th anniversary of the founding of the Communist Party of the Democratic People's Republic of Korea (The Pyongyang Times, 2020). Commercial satellite images show that the works on the outer part of the facade of the General Hospital in Pyongyang were in the final phase in September. Despite numerous autumn typhoons and floods that hit the country, construction has continued but slowed. Analyzing satellite images, the hospital was completed during the first half of 2021. The location of the construction of the General Hospital was chosen for ideological reasons, it is located across from the Monument to the founding of the Party in whose honor it is intended. Therefore, the location of the General Hospital in Pyongyang coincides with the axis of the subcenter that connects the Museum of the Korean Revolution, the Mansu Hill Grand Monument on the right and the Monument to the founding of the Party on the left bank of the Taedong River. In a relatively small space on the same axis, architectural buildings were erected, built according to the wishes of all three former leaders of the DPR of Korea.

Conclusion

From the independence of the DPR of Korea in the middle of the 20th century to the second decade of the 21st century, the policy of the state changed several times, which was directly reflected in the spatial structure of Pyongyang. The first urban change is related to the first urban plan of Pyongyang, which was compiled under the influence of socialist ideology and realized with the financial help of the countries of Eastern Europe, East Germany and the People's Republic of China. The second change followed around 1970, when the political regime of the DPRK severed political relations with the socialist countries, when the totalitarian ideology of Juche was presented throughout the city. Kim Il-sung and urban planners envisioned rebuilding the city as an opportunity to build a socialist utopia of the capital. Pyongyang is conceived urbanistically as a working-class industrial city surrounded by parks. Monumental historical monuments were built in order to present the Juche idea with a unique kind of socialism with national Korean elements. By the beginning of the twenty-first century, two axes of the urban landscape in the city had been created. On the main axis of the urban landscape, which was first formed, there are architectural monuments built during the reign and at the request of Kim Il-sung. On the other urban axis, the axis of the subcenter, there are architectural monuments built during the reign and at the request of Kim Il-sung and Kim Jong-il. A building built during the reign and at the request of Kim Jong-un in 2020 was added to the mentioned axis.

Pyongyang's urban planning, in addition to remaining true to the establishment of the concept of Juche ideology in the city, has noticed many changes compared to the past. There are noticeable social differences given to special groups of citizens as well as deviations in the use of the concept of microrraion in modern urban planning. An analysis of Pyongyang's urban planning and state policy since Kim Jong-un's rise to power (2011) shows a tendency to move to a market economy and similar urban development as in post-socialist cities. In the field of urban planning, a positive sign is being made towards the preparations for the unification of the two Koreas.

© 2021 Serbian Geographical Society, Belgrade, Serbia.

This article is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Serbia

References

- Armstrong, C. (2005). "Fraternal Socialism": The International Reconstruction of Korea, 1953–1962. *Cold War History*, 5(2), 161–187. DOI: 10.1080/1462740500061160.
- Armstrong, C. (2009). The Destruction and Reconstruction of North Korea, 1950 – 1960. *The Asia-Pacific Journal*, 7, 1-9.
- Armstrong, C. (2015). *Tyranny of the Weak: North Korea and the World, 1950–1992*. New York: Cornell University Press.
- Bater, J. H. (1980). *The Soviet City: ideal and reality*. London: Edward Arnold Publishers Ltd.
- Beckwith, I. C. (2009). *Empires of the Silk Road: A History of Central Eurasia from the Bronze Age to the Present*. Princeton: Princeton University Press.
- Bradley, K. M. (2006). *Under the Loving Care of the Fatherly Leader: North Korea and the Kim Dynasty*. New York: St. Martin's Griffin.
- Burdick, E. (2010). *Three Days in the Hermit Kingdom*. Jefferson: McFarland & Company.

- Chung, J. H. S. (1974). The North Korean Economy: Structure and Development. *The Journal of Asian Studies*, 34(1), 237-239.
- Dannatt, A. (2009). Art in the DPRK. North Korea Economy Watch [online]. <http://www.nkeconwatch.com/category/dprk-organizations/companies/mansudae-overseas-development-group/page/2/>.
- Dormels, R. (2014). *North Korea's Cities*. Seoul: Jimoondang.
- Em, P. P., Ward, P., Prokopljevic, J., Zakharova, V. Lj. & Sigley, A. (2021). City Profile of Pyongyang 3.0: Inside Out. *North Korean Review*, 17(1), 30-56.
- Fisher, C. J. (1963). Planning the City of Socialist Man. *Ekistics*, 15(89), 205-212.
- Harris, E. M. (2007). *Inside North Korea*. San Francisco: Chronicle Books.
- Hoare, E. J., Pares, S. (2005). *North Korea in the 21st Century: An Interpretive Guide*. Kent: Global Oriental.
- Jeon, I. S. (2016). *North Korea reads as a city*. Seoul: Seoul National University.
- Joinau, B. (2014). The Arrow and the Sun: A Topo-mythanalysis of Pyongyang. *Sungkyun Journal of East Asian Studies*, 14(1), 65-92.
- KDI Review of the North Korean Economy (2013). Sejong: Department of North Korean Economy.
- Kim, I. S. (1953). *Precious international aid by the peoples of fraternal countries*. Pyongyang: Foreign Languages Publishing House.
- Kim, I. S. (1983). *Kim Il Sung: Works*. Pyongyang: Foreign Languages Publishing House.
- Kim, I. S. (1992). *Reminiscences: With the Century*. Pyongyang: Workers' Party of Korea Publishing House.
- Kim, J. I. (1991). *On Architecture*. Pyongyang: Foreign Languages Publishing House.
- Kim, S. H. (2014). *Understanding Urban Planning in the City of Pyongyang*. Seoul: The Seoul Institute.
- Kim, W. (1994). A Study of Socialist City Planning. *The Journal of Korea Planners Association*, 29(2), 7-24.
- Lee, S. H. (1980). The making of totalitarian city in Pyongyang: The spatial transition from free to ideology, and for marketization. Weimar: Faculty of Architecture and Urbanism of the Bauhaus, *Doctoral dissertation*.
- Lee, S. J. (2016). On 'socialist architecture' in North Korea. *Construction Engineering and Management*, 17(2), 7-10.
- Lefebvre, H. (1992). *The Production of Space*. Oxford: Blackwell.
- MacDonald, C. A. (1986). *Korea: The War Before Vietnam*. London: Palgrave Macmillan.
- Ministry of Unification (2005). *White Paper on Korean Unification 2005* [online]. https://www.unikorea.go.kr/eng_unikorea/news/Publications/whitepaper/ [Accessed: 1 June 2021].
- Nakano, A. (2007). Korea's Railway Network the Key to Imperial Japan's Control. *The Asia-Pacific Journal*, 5(9), 1-6.
- Ouellette, D. J. (2020). Understanding the "Socialist Tourism" of North Korea Under Kim Jong Un. *North Korean Review*, 16(1), 55-81.
- Park, D. (2016). Free World, Cheap Buildings: U.S. Hegemony and the Origins of Modern Architecture in South Korea, 1953-1960. Berkeley: University of California, *Doctoral dissertation*.
- Pogrmić, Z., Đerčan, B. & Bjelajac, D. (2020). Development of Urbanization of the Korean Peninsula During the Japanese Colonial Rule (1910-1945), *Zbornik radova Departmana za geografiju, turizam i hotelijerstvo*, 49(2), 150-162.
- Randall, A. J. (2005). *Music, Power, and Politics*. New York: Routledge.
- Schinz, A. & Dege, E. (1990). "Pyongyang-Ancient and Modern—the Capital of North Korea". *GeoJournal*, 22(1), 21-32.
- Springer, C. (2003). *Pyongyang: The Hidden History of the North Korean Capital*. Budapest: Entente Bt.
- Tangun: Founder-king of Korea. (1994). Pyongyang: Foreign Languages Publishing House.
- Taskov, Lj., Petkovski, M., Krstevska, L. & Lee, H. R. (1992). Shaking table test of 1/40 scale model of 105-storey Ryugyong Hotel. *Balkema*, 5, 2781-2787.

- The Pyongyang Times (2020). Chairman Kim Jong Un presides over WPK CMC meeting, inspects construction sites [online]. <https://knowkorea.github.io/PDF/TIMES-2020-30.pdf> [Accessed: 01 June 2020].
- West, D. A. (2011). Between Confucianism and Marxism-Leninism: Juche and the Case of Chŏng Tasan. *Korean Studies*, (35), 93-121.
- Yang, S. & Kwack, D. (2014). The System of City Planning and Development in North Korea: Focused on Development of Kaesong Industrial Complex (KIC). *Architectural Research*, 16(3), 109-120.
- Yeungnam University Museum (1999). Cultural Sites of Siji VIII, (33).
- Yim, D. (2019). Rise and Fall of the Microdistrict in Pyongyang, North Korea. *European journal of Korean Studies*, 19(1), 73-85. DOI:10.33526/EJKS.20191901.73.

Зорица Погрмић^{1*}, Бојан Ђерчан*

** Универзитет у Новом Саду, Природно-математички факултет, Департман за географију, туризам и хотелијерство, Србија*

УРБАНИ РАЗВОЈ ПЈОНГЈАНГА ПОД УТИЦАЈЕМ ЦУЧЕ ИДЕЈЕ

Апстракт: У Демократској Народној Републици Кореји (ДНРК) урбано планирање и градска архитектура одражава интерес радничке класе. За радничку класу у циљу је било развијати специфичан тип урбаног планирања, као резултат тога ДНРК је увела социјалистички модел урбаног планирања. До почетка 1970. године, ДНРК је зависила од утицаја СССР-а, желела је изаћи из тог оквира поготово на пољу уређења градова и архитектуре. Почетком 1970-тих година Ким Ил Сунг представља тезу Цуче идеје која обухвата све аспекте друштва. Током осамдесетих година двадесетог века, Пјонгјанг је промовисан свету као социјалистичка престоница света. Међутим, у 21. веку корејска архитектура забележила је многе промене у поређењу са прошлошћу. Поред тога што је остала верна рационалности и монументалности, приметне су социјалне разлике даване посебним групама. Од доласка и успона Ким Џонг Уна на власт, новоизграђени делови Пјонгјанга подсећају на физиономију капиталистичких градова.

Кључне речи: Пјонгјанг, Демократска Народна Република Кореја, Цуче идеја, урбано планирање, урбани развој

¹ zorica.pogrmic@dgt.uns.ac.rs (аутор за кореспонденцију)

Увод

Пјонгјанг има веома важно историјско значење, посебно у Демократској Народној Републици Кореји (Северној Кореји). Био је централни историјски град Корејског полуострва и из данашње перспективе такође има једнако важно значење. Током јапанске колонизације служио је као извор војне снаге за Манџурску регију. Током Корејског рата дошло је до масовних ваздушних напада на Пјонгјанг и он је био практично уништен, а потом је обновљен кроз социјалистичке пројекте урбаног опоравка. Из историјске перспективе, дошло је до многих промена у функцији и структури града након поделе Корејског полуострва и увођења социјализма. Представљен је историјски преглед и указано је на велике промене у урбаном простору града и изградњи нових монументалних јавних објеката.

Овај рад говори о томе како је историјски град Пјонгјанг претворен у социјалистички град под утицајем Џуче социјалистичке идеје у националном облику. Када се у фокус стави улога и значај града у севернокорејском друштву, намеће се веома посебно и јединствено схватање ове проблематике. Физиономија градова је углавном веома величанствена и спектакуларна јер то је нова нација са алијансом и уједињеном моћи радника, што је изражено кроз архитектуру. У последње време Пјонгјанг своје напоре усмерава на изградњу нових стамбених четврти, ове акције имају за циљ да повећају, олакшају и убрзају процес урбанизације.

У раду се разматра друштвена идеологија и њени главни принципи, а такође се поставља нова перспектива урбаног планирања Пјонгјанга у двадесет и првом веку. Пјонгјанг је велики град и из економске перспективе и перспективе животног стандарда постоји диспарат у односу на друге градове у држави. Иако прати урбано планирање социјалистичких градова, Пјонгјанг карактерише одређена јединственост. Град би, такође, могао бити линеарни тип града, али би могао укључивати самодовољне животне зоне у стамбеним подручјима. Међутим, са проширењем његове величине постало је тешко одржавати постојећу структуру града. У почетној фази Пјонгјанг је био замишљен као модерни урбани центар са милион становника, али се до 21. века број становника скоро утростручио на 3 милиона, а тиме су реализовани нови пројекти развоја града.

Овај рад покрива период урбаног развоја од 1945. године, када је Корејско полуострво подељено на две државе Демократску Народну Републику Кореју и Републику Кореју са два различита система, социјализмом и либералном демократијом. Утицаји различитих система одразили су се и на системе урбаног планирања две државе. Стога је у раду приказан и осврт на историјски развој града пре и у периоду Јапанске колонизације (1910-1945) када је уведен систем модерног урбаног планирања. Упркос деловању Корејског министарства уједињења (*Ministry of Unification*) и почетку развоја туристичке индустрије, Демократска Народна Република Кореја је и даље једна од најзатворенијих држава на свету, па самим тим и Пјонгјанг, главни град остаје под велом.

Основни циљ истраживања рада је утврђивање, сагледавање и научно објашњавање географских, историјских и геополитичких карактеристика, које су утицале на урбани развој Пјонгјанга. Примарни научни циљ истраживања подразумева идентификовање најзначајнијих историјских и идеолошких фактора,

који су условили трансформацију проучаваног града. Крајњи циљ истраживања јесте да укаже који су потенцијали и ограничења даљег урбаног развоја Пјонгјанга, па на основу тога одреди у ком правцу би требало усмеравати његов будући развој.

Материјал и методе

С обзиром на специфичност постављених циљева, методолошко опредељење у раду је у функцији наслова рада. Истраживање у овом раду обухватило је три основне фазе – прикупљање доступне научне литературе о ДНР Кореји и њеном урбаном развоју као и о урбаном планирању социјалистичких градова, детаљан и систематски кабинетски рад на класификацији и генерализацији материјала, као и дефинисање коначних научних закључака, уз текстуално и графичко обликовање рада. У истраживању су коришћене научне методе географије и њој блиских дисциплина, како би се дошло до комплексног приступа проучаваном простору.

Узимајући у обзир комплексност проблематике, у раду је коришћено више метода. При проучавању урбаног развоја Пјонгјанга, основни приступи су хронолошки и генетско–системски. У оквиру методолошке апаратуре као опште научне методе коришћени су дијалектички и статистичко–математички метод, а као посебне научне методе картографски, историјски, компаративни, анализа, синтеза, дескриптивни и метод генерализације. Примена општих метода је од посебне помоћи приликом утврђивања и проучавања повезаности и условљености географских, историјских и идеолошких аспеката урбаног развоја Пјонгјанга. Помоћу дијалектичког метода, као општег метода научног сазнања, приказана урбана регија је истражена и схваћена као садржајно–материјално, узрочно–последично и временско–просторно развојно јединство географских објеката, појава и процеса, тј. географског садржаја. Применом статистичко–математичког метода је извршена квантификација стања географских појава у Пјонгјангу, њихових промена и тенденције даљег развоја. Овај метод је нашао примену приликом сакупљања, представљања, анализирања и тумачења бројчаних показатеља којим се анализирају истраживане промене.

Због сложености, обимности и систематичности истраживачког процеса, проучавање урбаног развоја Пјонгјанга захтевало је и увођење посебних научних метода. Картографски метод је нашао примену приликом истраживања и приказивања положаја, распореда и величине архитектонских објеката на територији града Пјонгјанга. Картографски метод се користио у свим фазама истраживања, с обзиром да је тесно повезан са географским. Приказани прилози урађени су коришћењем сателитских снимака са сајта www.earth.google.com у програму Adobe Illustrator CC 2019. Историјским методом објашњен је значај Пјонгјанга у прошлости, нарочито када је у питању настанак и развој насеља.

Уз помоћ анализе као метода научног истраживања, проучавани простор се мисаоно рашчлањује и препознаје на основу саставних делова и њихових функционалних веза. Уз помоћ метода синтезе, елементи издвојени за потребе анализе, спајају се у складну целину, која једино као таква може да егзистира у географском простору. Дескриптивни научни метод примењиван је у свим фазама проучавања, за приказивање научних резултата до којих се дошло анализом доступне литературе.

Генерализација као сложен методски поступак, који представља мисаони прелаз од појединачног и посебног ка општем сазнању, имала је за циљ да истакне битне елементе у просторној структури Пјонгјанга и њеном применом утврђена су општа обележја проучаваног простора, а истовремено су сагледане и посебне, индивидуалне специфичности. На тај начин настојало се доћи до што конкретнијих закључака о утицају социјалистичке идеје на урбани развој града.

Резултати и дискусија

Историјска позадина

Пјонгјанг је главни и највећи град Демократске Народне Републике Кореје и током дуге историје града доминира северозападним делом Корејског полуострва. Пјонгјанг је заснован на равној земљи, назив града потиче од корејско-кинеског карактера *pyongyang* што значи равна земља.

Многи велики градови поседују легенду везану настанак, она се везује за 1122. годину п.н.е., иако период оснивања Пјонгјанга историјски извори везују за 5. век п.н.е. Према легенди град је основао бог Дангун, син бога Сунца и вучице. Наводно севернокорејске власти пронашле су Дангунов гроб 1993. године (Tangun: Foundering of Korea, 1994). Археолошким испитивањима средином деветнаестог века на подручју Пјонгјанга, откривено је насеље Кумтан-ни, које датира из Мумун периода (850-550. г. пне) (Yeungnam Univeristy Moseum, 1999).

Град Пјонгјанг формиран је око старе Анхак палате, на источној страни је река Тедонг, на северозападној страни река Потонг. Историјски град Пјонгјанг је дуги низ година био главни град династије Гогурјо (*Goguryeo*) (37. пне - 668. не). Током петог века главни град Гогурјеа (*Goguryeo*) је премештен у Пјонгјанг (427-668.) (Em et al., 2021), развојем Анхак палате у подножју планине Тесонгсан (Beckwith, 2009). Град је затим више пута освајан, 1592. године од стране Јапанаца, Манџураца почетком 17. века и напоследку од Јапанског империјалистичког царства од 1910-1945. године (Springer, 2003).

Период Јапанског колонијализма (1910 - 1945)

У периоду јапанске колонијалне власти, 1934. године донесен је Закон о планирању округа Чосон (Joseon District Planning Act), први модерни закон о урбанистичком планирању на Корејском полуострву (Yang & Kwack, 2014). У центру јапанског планирања Пјонгјанга била је железничка станица и саобраћајне артерије које полазе са ње. Темељне промене у Пјонгјангу изазване су изградњом Кјонги пруге (*Kyongi Line*) (Nakano, 2007). Са урбаним развојем града Пјонгјанга, градске саобраћајнице су повезане са железничком станицом. Дуж поменуте саобраћајнице грађене су административне зграде јапанске колонијалне управе.

У близини Пјонгјанга је био рудник угља, тако да је у граду формирана снажна индустријска локација. Са кинеско-јапанским ратом, служио је као индустријска и ратна локација. Градски пејзаж карактерисале су индустријске зоне са складиштима угља и нафте ради снабдевања јапанских трупа у Манџурији. Један од кључних фактора за урбану трансформацију града био је пројекат трансформације речног

тока и обале Потонга. Планирање градова током овог периода било је средство за одржање Корејског полуострва под јапанском влашћу (Pogrmić et al., 2020).

Административна подела и зонирање града

Пјонгјанг су друге социјалистичке земље сматрале идеалним социјалистичким градом када је први пут обновљен током 1950-их. Пјонгјанг је обезбедио експериментално поље у којем су социјалистички архитекти покушавали да примене своје идеалне урбане структуре у реалности. После Корејског рата (1950-1953.) реконструкција Пјонгјанга пружила је планерима ретку прилику да створе нову структуру града из темеља. Стога, да би се у потпуности разумела урбана структура Пјонгјанга, неопходно је прво размотрити шири контекст модела социјалистичког града, његов историјски контекст и како се он на кључне начине разликовао од капиталистичког модела града. Садашњи урбани простор Пјонгјанга може се широко поделити на централни Пјонгјанг, Источни и Западни Пјонгјанг. Пјонгјанг је подељен на 18 административних јединица (*kyuok*) и 2 округа (*kun*) (Dormels, 2014). Централни Пјонгјанг је историјско језгро града између река Тедонг и Потонг. Обухвата 8 округа, то је најгушће насељени део града где више од 40% становника живи на само 4% површине (Em et al., 2021).

Пјонгјанг је линеарни град у коме су јавни и стамбени објекти распоређени дуж главне улице. Линеарна структура града довела је до визуелизације значајних зграда и споменика и омогућила је њихово лако уочавање у простору. Иако су током времена почетни урбани концепти социјал-утописта претрпели значајне измене, као заједничке, у овој струји у урбанизму се издвајају основне карактеристике: мала густина насељености наспрам пренасељености, здрава животна средина уместо загађене, идеална урбана типска решења уместо хаотичних, колективно уместо појединачног становања (Fisher, 1963). Према броју градских језгара, Пјонгјанг се сврстава у групу полицентричних модела градова. Полицентрични модели градова, уместо само на један, ослањају се на развој више примарних центара, у оквиру истог града. Да би се урбани диспаритети смањили, уведена је јединица просторног планирања – микрорејон. Унутар сваког микрорејона формиране су функције као што су производња, образовање и забава. Основна јединица микрорејона је стамбена јединица колективног становања са школом, медицинским установама, трговинама. Између микрорејона обезбеђен је зелени појас како би се створио простор за рекреацију (Yim, 2019).

Развој Пјонгјанга након Корејског рата

До 1953. године читава Демократска Народна Република Кореја била је разрушена, већина зграда у великим градовима нестала је (MacDonald, 1986). Према демографским проценама у Пјонгјангу је на крају бомбардовања живело око 552.000 становника (KDI Review of the North Korean Economy, 2013). Након три године борби у Корејском рату, ДНРК је почела да обнавља своје градове кроз план реконструкције од 1954. до 1956. године (Armstrong, 2009). Током овог периода, неколико социјалистичких земаља подржало је обнову градова обезбеђивањем ресурса као и технолошку помоћ.

На основу Главног плана из 1953. године који је одражавао идеале социјалистичког градског планирања, Пјонгјанг је планиран као град са милионским становништвом и план града је обухватао социјалистичке концепте изградње града. Да би се убрзала обнова одржаване су снажне политичке везе са земљама Источног блока (Lee, 2016). Лидер ДНР Кореје и урбанисти замишљали су ову обнову као прилику за изградњу социјалистичке утопије престонице (Park, 2016; Lefebvre, 1992). Савезници спровели су бројне пројекте обнове иако су се социјалистичке државе обнављале од разарања у Другом светском рату. Захваљујући помоћи социјалистичких држава, стопа раста економије ДНР Кореје током педесетих и шездесетих година надмашила је економски раст Јужне Кореје (Републике Кореје) у истом периоду (Chung, 1974). Највећи део финансијске помоћи долазио је из СССР-а (292,5 милиона рубљи) и НР Кине (258,4 милиона рубљи) (Armstrong, 2005). Највећи део индустријске обнове у Пјонгјангу спровели су совјетски стручњаци (Armstrong, 2009). Градови ДНР Кореје имали су неколико карактеристика попут планиране намене градског земљишта и планиране урбане изградње према принципима социјалне једнакости и хигијене (Bater, 1980).

Просторна структура Пјонгјанга се променила неколико пута у складу са политичким променама. Прва промена се везује за први урбанистички план Пјонгјанга представљен Мастер планом. У првом урбанистичком плану Пјонгјанг је структуриран као град са више урбаних језгара. Неколико различитих симболичних простора равномерно је распоређено по граду и сваки од њих постаје језгро одређеног округа. Такође, планирана је зелена зона између микрорејона и између округа, на тај начин онемогућавајући ширење округа. Оваква расподела округа се углавном врши да би се одржала одговарајућа величина града и да би се спречила друштвена диференцијација која може проizaћи из изразитог развоја у различитим областима. Истовремено, сваки распоређени централни трг функционише као симболички простор који сведочи о централно контролисаном друштву.

У првим годинама обнове корејски планери били су под највећим утицајем СССР-а (Armstrong, 2015). Сходно томе, обнова Пјонгјанга заснивала се на знању страних стручњака и искуствима обнове Москве. Стога је нови план Пјонгјанга имао сличне карактеристике са Московским планом послератне обнове. Заједничке карактеристике леже у намени градског земљишта за изградњу стамбених социјалистичких блокова са колективним објектима попут пошта и продавница, који би били раздвојени зеленим површинама – парковима (Bater, 1980). Мастер планом предвиђена је изградња широких булеvara који би повезивали стамбене зоне и индустријске округе за металну и текстилну индустрију. Акцент у раној фази изградње стављен је на изградњу јавних тргова, музеја, позоришта (Schinz & Dege, 1990).

Шездесетих година прошлог века Ким Ил Сунг је наредио поновни развој архитектонске стратегије Пјонгјанга. За разлику од 1950-их када је развој био више фокусиран на реконструкцију инфраструктуре, нови талас развоја фокусирао се на проширења већих булеvara и изградњу високих стамбених зграда дуж булеvara, великих грађанских и културних објеката, симболичних статуа и тргова.

У социјалистичкој држави урбано планирање усмерено је на идеологију, снажна оса идеологије постављена је у центру града и формира симболику. На овом подручју налазе се главне социјалистичке зграде и симболи, а ту се налази и главни

трг, трг Ким Ил Сунга. Кула идеје Џуче, која је симбол Џуче идеологије, налази се директно преко реке од трга. Заједно стварају главну осовину симболичких простора. Штавише, додатне симболичне зграде и статуе су распоређене широм Пјонгјанга како би служиле као физичка места пропаганде социјалистичке идеологије. Први приоритет урбаног планирања ДНР Кореје је трг, средиште политичких и културних догађаја. Најрепрезентативнији трг Пјонгјанга је Трг Ким Ил Сунг. Укупна површина трга износи 75.000 m² (Bradley, 2006). Изградњом, 1954. године Трг Ким Ил Сунг је постао физичко и духовно средиште града (Ouellette, 2020). Дуж источне границе трга формирана је Стаљинова улица (Сунгри улица) која је чинила главну урбану осу града. Северни крај улице завршавао се Кинеско-корејском кулом пријатељства (1959). На јужном крају улице саграђено је Велико позориште у Пјонгјангу (1960). На обали Тедонг реке, на насипу, у близини Окрју моста, саграђен је Окрју-гван ресторан (1960). Окрју-гван је изграђен у традиционалном архитектонском стилу са закривљеним крововима (Hoare & Pares, 2005). Велики број скулпура такође је значајан елемент урбаног простора. Међу њима су неке које су повезане са Корејским ратом, а друге приказују моћ социјализма. Статуа Чолима (1961) представља две женске фигуре, од којих је једна жена радница у фабрици а друга жена са села која у рукама држи сноп пиринча, које се налазе на коњу (Kim, 1983).

Сл. 1. Стаљинова улица (Сунгри улица) главна урбана осовина; периоди изградње архитектонских зграда и споменика Пјонгјанга (стр. 123)

Просторна структура Пјонгјанга изменила се по други пут у складу са политичким променама државе. Промена је уследила почетком седамдесетих година двадесетог века када је политички режим направио прекид у односима са социјалистичким државама. Након смрти Јосифа Стаљина (1953), политички режим ДНРК је остварио додатну независност од Совјетског Савеза (Armstrong, 2005). Бројним локацијама промењени су називи из периода послератне обнове града. Назив Стаљинове улице преименован је у улицу Ким Ил Сунга, затим у Улицу победе – Сунгри улица (Lee, 1980). Након идеолошких сукоба са НР Кином, држава је почела да тражи нови правац развоја социјалистичке идеје. Ким Ил Сунг тада представља Џуче идеју (идеја самодовољности) која је независна у свим областима укључујући економију и политику (Lee, 2016). Тада се кроз град презентовала нова идеологија Џучеа. Урбанизација, која је резултат Џуче идеје поседује неколико специфичних карактеристика. Севернокорејски начин планирања градова пружа осећај уредности и чистоће. Циљ је урбаним планирањем града створити монументални утисак код посматрача. Такође, вреднује се брзина градње, јер у најкраћем року ДНР Кореја покреће процесе градње и производи квалитативне и квантитативне резултате. Брзина градње током седамдесетих година показала је суперниорност система. Са једне стране урбано планирање у ДНР Кореји одражава универзална начела града, али са друге стране, темељи се на принципу Џуче идеје. Према закону о урбанистичком планирању ДНР Кореје ткзв. "свеобухватни урбанистички план", предмет урбанистичког плана је становање, јавни простор, јавне зграде, спомен грађевине, платои, улице, телекомуникације, објекти градског превоза, објекти за канализацију, прикупљање снега, топлане, градски паркови (Kim, 1992). Градско планирање садржи детаљан урбанистички план изградње и подељен је на фазе. Планови градова представљају планове за дугорочни развој који се очекују у периоду до двадесет година (Kim, 1994).

Седамдесетих и почетком осамдесетих година двадесетог века, у вези са увођењем Џуче идеје, изграђен је велики број монументалних зграда и споменика у циљу величања нове идеје. Као резултат тога грађени су споменици на револуционарним и историјским ратним местима у Пјонгјангу. Репрезентативно, Ким Ил Сунг стар 60 година, 1972. године наредио је градњу монументалног Великог споменика на брду Мансу, тада највишег на свету. Након његове смрти, наследник Ким Џонг Ил наставио је изградњу споменика. Након смрти Ким Џонг Ила (2011), споменику је додата и његова статуа (Jeon, 2016). Зграде саграђене током седамдесетих година двадесетог века укључују и Гимназију у Пјонгјангу (1973), Палату Народне културе (1974), Мансуде позориште уметности (1976) (Kim, 2014).

Током осамдесетих година двадесетог века, Пјонгјанг је промовисан свету као град са социјалистичком уметношћу додатно ојачаном националним корејским елементима. У току овог периода симболика Пјонгјанга је додатно ојачана елементима Џуче идеје. У поменутом периоду саграђени су Кула идеје Џуче (1982), Тријумфална капија у Пјонгјангу (1982), Велика Народна библиотека (1982). Кула идеје Џуче подигнута је 1982. године на 70. рођендан Ким Ил Сунга. Кула се састоји од базе на којој се налази кула (торањ) висине 170 метара и састоји се од 25 550 камених блокова од којих сваки представља један дан у животу Ким Ил Сунга. На врху куле налази се социјалистичка бакља. Испред куле постављен је социјалистички кип од три фигуре. Прва фигура представља пољопривредника који носи срп, друга фигура представља радника који носи чекић и трећа фигура представља интелектуалца који носи кист (Harris, 2007). Исте године подигнута је Тријумфална капија, висина славука износи 60 m, ширина 50 m. На два стуба утравирани су златни бројеви "1925" и "1945" који симболишу годину када је Ким Ил Сунг напустио свој родни град са 14 година, да би учествовао у ослобађању своје земље од јапанске окупације, а друга година симболише победу у Другом светском рату (West, 2011). Поређећи послератни процес обнове Пјонгјанга и Сеула, запажа се да је изграђен велики број стамбених, индустријских и спортских објеката услед конкуренције. Пример је изградња стадиона у Пјонгјангу – Стадион Првог маја (1989), који је подигнут из престижа у односу на Олимпијски стадијум у Сеулу (1988).

Након распада Совјетског Савеза и земаља Источног блока, смрти Ким Ил Сунга 1994. године држава је претрпела негативан економски раст. Ким Џонг Ил спроводи политику отварања државе за бег од економске изолације. Изражавајући супериорност социјалистичког система подигнут је монументалан Споменик оснивању Партије (1995). Изграђен је у знак сећања на 50. годишњицу оснивања комунистичке партије, подигнут је у источном делу Пјонгјанга. Споменик чине бетонски срп, чекић и кист који симболизују пољопривреднике, раднике и интелектуалце. Појас око споменика сачињен је од плоча чији број симболизује датум рођења Ким Џонг Ила (Randall, 2005).

Главне осе урбаног пејзажа укључују централну осу – то је осовина политичке идеологије која повезује Велику Народну библиотеку (1982), Трг Ким Ил Сунга (1954) на десној и Кулу идеје Џуче (1982) на левој обали реке Тедонг. Оса подцентра повезује Музеј Корејске Револуције (1948), Велики Споменик на брду Мансу (1972) на десној и Споменик оснивању Партије (1995) на левој обали реке Тедонг.

Кумсусан маузолеј познатији као Маузолеј Ким Ил Сунга је саграђен у североисточном делу Пјонгјанга. Лоциран је на путањи главне урбане осе града – Сунгри улице која води све до Кинеско-корејске куле пријатељства (1959), затим до Универзитета Ким Ил Сунг (1946). Маузолеј је првобитно био резиденција Ким Ил Сунга од 1976-1994. године (Joina, 2014). Након смрти Ким Ил Сунга (1994), резиденција је реновирањем трансформисана у маузолеј (Burdick, 2010). Избор локације и објекта маузолеја је симболичан, наиме Ким Ил Сунг почива на месту где је обављао функцију председника за живота, што симболично указује на његову титулу Вечног Председника ДНР Кореје.

Пјонгјанг заговара изглед социјалистичког, револуционарног града и индустријског града у "парку". Поред интегрисања природе у архитектонску формацију, архитектонску формацију треба ускладити и са природом. Радници више цене архитектонски простор који у себе увлачи природу и који се добро усклађује са природом, и они захтевају такву архитектонску формацију. Увлачење природе у архитектонски простор и њихово усклађивање веома је важно за обезбеђивање људима занимљивијих и активнијих животних услова (Kim, 1991). Проучавајући комерцијалне сателитске снимке, урбана структура Пјонгјанга поседује висок проценат зелених површина узимајући у обзир да је индустријски град (Kim, 2014). Парк фонтана Мансуде пример је зелене површине у граду. У парку се налази рибањак, неколико фонтана различитих врста, стене и водопади. "У том парку увек се могу чути смех и песме радних људи главног града. То је микрокосмос не само прелепог пејзажа наше земље, већ и срећног живота наших људи" (Kim, 1991, 143-144).

Да би се формирала улица у складу са захтевима Џуче идеје, потребно је формирати три димензије: зграде које треба да гледају према улици, густина зграда треба да се осигура рационалним коришћењем расположивог простора приликом стварања травњака, а зграде треба да буду смештене тако да буду угодне за гледање из свих праваца (Kim, 1991). Зграде треба да буду смештене слободно и на разноврстан начин како би се осигурао тродимензионални квалитет улице. Тродимензионална формација улице омогућава организацију погодних веза за функције становања, даје осећај величанствености кроз преклапајуће редове зграда и подстиче савремени укус помоћу отворености и дубине (Kim, 1953). Приликом формирања улице Квангбок, за стамбене блокове, као главну јединицу композиције, усвојена је велика разноликост облика, као што су цилиндар, ветробран, полигон, слова S и степени, који су комбиновани на грађевинама попут Циркуса Пјонгјанг (1989) и робне куће Квангбок (Kim, 1991).

Урбани развој Пјонгјанга у XXI веку

У XXI веку Северна Кореја још увек није у стању да превазиђе ограничења социјалистичке економије. Економски терет повећава се из дана у дан кроз нуклеарни развој и војне трошкове. Међутим, корејска архитектура забележила је многе промене у поређењу са прошлошћу. Поред тога што и даље одише рационалношћу и монументалношћу, приметне су социјалне разлике даване посебним групама. Од успона Ким Џонг Уна на власти, новоизграђени делови

Пјонгјанга попут Улице научника Мире са Галаксијским торњем и Рјумјонг улице подсећају на физиономију капиталистичких градова. Уочава се неколико знакова трансформације социјалистичких микрорејона у Пјонгјангу. Уместо понављања истог дизајна стамбених зграда, граде се зграде јединственог дизајна и више простора се посвећује комерцијалним садржајима, док се истовремено смањује број школа и паркова у микрорејонима. Урбане промене уследиле су након издвајања привилеговане класе са великом количином капитала (Yim, 2019).

Хотел Риугионг једно је од главних урбаних знаменитости Пјонгјанга. Изграђен је од армирано бетонских зидова и монолитних подних темеља (Taskov et al., 1992). Зграда је висока 330 m и садржи 105 спратова. Изградња хотела започела је 1987. године, а предвиђени рок завршетка био је 80. рођендан Ким Ил Сунга (1992). Основа хотела завршена је 1992. године, када је изградња обустављена због економске кризе.

Према Уставу, ДНРК предвиђа бесплатни медицински третман. Медицинске установе углавном су концентрисане на подручју Источног Пјонгјанга (Ministry of Unification, 2005). Почетком 2020. године, Ким Џонг Ун најавио је отварање Опште болнице у Пјонгјангу до 10. октобра, када је 75. годишњица оснивања Комунистичке партије ДНР Кореје (The Pyongyang Times, 2020). Комерцијалне сателитске слике показују да су радови на спољном делу фасаде Опште болнице у Пјонгјангу у септембру месецу били у завршној фази. Упркос бројним јесећим тајфунима и поплавама које су погодиле земљу, изградња је настављена али успорена. Анализирајући сателитске снимке, болница је завршена током прве половине 2021. године. Локација изградње Опште болнице одабрана је из идеолошких разлога, налази се прекопута Споменика оснивању Партије у чију славу је намењена. С тога локација Опште болнице у Пјонгјангу поклапа се са осом подцентра која повезује Музеј Корејске Револуције, Великог споменика на брду Мансу на десној и Споменика оснивању Партије на левој обали реке Тедонг. На релативно малом простору у истој оси постављене су архитектонске зграде саграђене жељама сва три досадашња лидера ДНР Кореје.

Закључак

Од осамостаљења ДНР Кореје средином 20. века до друге деценије 21. века политика државе се више пута мењала, то се директно одгледало у просторној структури Пјонгјанга. Прва урбана промена везује се за први урбанистички план Пјонгјанга који је састављен под утицајем социјалистичке идеологије и реализован уз финансијску помоћ земаља Источне Европе, Источне Немачке и НР Кине. Друга промена уследила је око 1970. године, када је политички режим ДНРК прекинуо политичке односе са социјалистичким земљама, када је тоталитарна идеологија Џуче представљена у целом граду. Ким Ил Сунг и урбанисти замишљали су обнову града као прилику за изградњу социјалистичке утопије престонице. Пјонгјанг је замишљен урбанистички као раднички индустријски град окружен парковима. Грађени су монументални историјски споменици како би се Џуче идеја представила јединственим видом социјализма са националним корејским елементима. До почетка двадесет првог века створене су две осе урбаног пејзажа у граду. На главној оси урбаног пејзажа, која је најпре формирана, налазе се архитектонски споменици саграђени у време владавине и по жељи Ким Ил Сунга. На другој урбаног оси, оси

подцентра налазе се архитектонски споменици саграђени у доба владавине и по жељи Ким Ил Сунга и Ким Џонг Ила. На поменутој оси додат је и објекат саграђен у доба владавине и по жељи Ким Џонг Уна 2020. године.

Урбано планирање Пјонгјанга, поред тога што је остало верно утемељивању концепта Џуче идеологије у град, забележило је многе промене у поређењу са прошлошћу. Приметне су социјалне разлике које су давале посебним групама грађана као и одступање у коришћењу концепта микрорејона у савременом урбаном планирању. Анализом урбаног планирања Пјонгјанга и политике државе од успона Ким Џонг Уна на власт (2011), примећује се тенденција ка преласку на тржишни начин привреде и сличан урбани развој као у пост-социјалистичким градовима. На пољу урбаног планирања ствара се позитиван знак ка припреми за уједињење две Кореје.

© 2021 Serbian Geographical Society, Belgrade, Serbia.

This article is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Serbia

Литература (погледати у енглеској верзији текста)